

รายงานการวิจัย

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

Factors Affecting Speaking Skill Development of Tourism

Students, Tourism Program, The Faculty of Liberal Arts,

Rajamangala University of Technology Srivijaya

ศุภวรรณ ตันตสุทธิกุล Supawan Tantasuttikul

คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

งบประมาณรายได้ ประจำปี พ.ศ.2559

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย งบประมาณรายได้ประจำปี พ.ศ. 2559 เป็นงานวิจัยที่ก่อให้เกิดการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว ตลอดจนผลการวิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรอื่น ๆ ที่เป็นปัญหาใหญ่ในการสื่อสารภาษาอังกฤษในงานอาชีพ

ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยที่ได้ให้การสนับสนุนทุนในการทำวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณคณาจารย์หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวและนักศึกษาที่ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ตลอดจนครอบครัวและผองเพื่อนที่ให้ความห่วงใย เป็นกำลังใจให้งานสำเร็จลุล่วง คุณค่าและประโยชน์อันใดที่เกิดจากงานวิจัยฉบับนี้ ขอมอบแต่บุพการีและครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทั้งในอดีตและปัจจุบัน

ศุภวรรณ ตันตสุทธิกุล
มิถุนายน 2560

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการ ท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ศุภวรรณ ตันตสุทธิกุล¹

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว และเพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 1 – 4 ประจำปีการศึกษา 2558 จำนวน 150 คน ได้มาโดยวิธีการคัดเลือกแบบกำหนดโควตา (Quota selection) เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1) ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านการสอน รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ตามลำดับ โดยปัจจัยด้านการสอนที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์ บุคลิกภาพของอาจารย์ ในขณะที่สอน และกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน พฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียน และแรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว และสภาพแวดล้อมทางสังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม

2) ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่ ปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด ปัญหาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ปัญหากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่พูด ปัญหากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์และปัญหาไม่รู้สึกริวกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ : ปัจจัยในการพัฒนา ปัญหาและอุปสรรค ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

¹ อาจารย์ หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

Factors Affecting Speaking Skill Development of Tourism Students,
Tourism Program, The Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of
Technology Srivijaya

Supawan Tantasuttikul¹

Abstract

The purpose of this study was to investigate factors affecting the development of English speaking skills of tourism students in the Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya. Selected by quota sampling, there samples were the 1st-4th year 150 students being enrolled in academic year of 2015. The research tools included questionnaires and interview protocols. Data were analyzed for percentage, mean and standard deviation. The results indicated as followed:

1) The development of English speaking skills of the tourism students were mostly affected by teaching factors, followed by social and cultural factors that influenced the learning achievement, and student factors respectively. Teaching factors including teacher's knowledge or ability in teaching, teaching techniques and methods, teacher personality while teaching or conducting activities that could encourage English speaking development. Student factors were identified as learners' physical and mental health, their attitudes towards English and teachers, their behavior and intentions in classrooms, and motivation on improving their English speaking skills. Social and cultural factors influencing expectations from family and peers included promoting English language learning from families and social environment and cultural differences.

2) Problems and obstacles of developing students' English speaking skills were related to failure in recalling the vocabulary while speaking, problems of reversing ideas from Thai into English that prevented students from prompt English speaking, fears that

¹ Tourism Program, Liberal Arts Faculty, Rajamangala University of Technology Srivijaya

their messages were misunderstood, anxieties of using grammatical errors, and a lack of confidence while speaking English.

Key word: Factors, speaking skill development, tourism students

สารบัญ

บทที่	หน้า
กิตติกรรมประกาศ.....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	2
วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย.....	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
เอกสารเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา.....	4
เอกสารเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ.....	11
ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	15
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	18
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	18
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	18
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	19
การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ.....	19
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	20
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	21
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน.....	21
ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	26
ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ.....	38
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	46
สรุปผลการวิจัย.....	46
อภิปรายผล.....	48
ข้อเสนอแนะ.....	50
บรรณานุกรม.....	52

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	เพศ.....	21
2	อายุ.....	22
3	แผนการศึกษา ก่อนเข้าเรียน คณะศิลปศาสตร์.....	22
4	ช่วงเวลาที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรก.....	22
5	ระดับความชื่นชอบภาษาอังกฤษ.....	23
6	ระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตน.....	23
7	วิธีการที่ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง.....	24
8	จำนวนชั่วโมงในการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองต่อสัปดาห์.....	24
9	ระดับคะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา.....	25
10	บุคลิกภาพของนักศึกษา.....	25
11	ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	26
12	ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	26
13	ปัจจัยด้านผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	27
14	ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	27
15	ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1.....	28
16	ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2.....	29
17	ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3.....	30
18	ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4.....	30
19	ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1.....	31
20	ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2.....	32
21	ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3.....	33
22	ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4.....	34
23	ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1.....	35
24	ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2.....	36
25	ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3.....	36
26	ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4.....	37

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
27 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1.....	38
28 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2.....	40
29 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3.....	42
30 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4.....	44

บทที่ 1 บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันดีว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการใช้เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและความรู้ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันของผู้คนทั่วโลกในยุคโลกาภิวัตน์ ยุคที่ผู้คนทั่วโลกติดต่อสื่อสารกันอย่างไร้พรมแดนโดยใช้ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีในการติดต่อสื่อสาร จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติได้มีการกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา และการที่ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นสมาชิกของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีการลงนามความร่วมมือเพื่อเปิดเขตการค้าเสรีในภูมิภาค ทำให้แต่ละประเทศสามารถเคลื่อนย้ายการลงทุนและเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรี เนื่องจากในกฎบัตรอาเซียนหมวดที่ 10 เกี่ยวกับการบริหาร และขั้นตอนดำเนินงาน ข้อ 34 บัญญัติไว้ว่า ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนคือภาษาอังกฤษ (The working language of ASEAN shall be English) ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกภาคส่วนจะต้องให้ความสนใจยอมรับความจริงในเรื่องความสามารถ หรือทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารของคนไทย

จากการจัดอันดับและจากคะแนนทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (EPI) ในภูมิภาคเอเชียในปี 2012 พบว่าระดับคะแนนทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในระดับต่ำมาก และติดต่อกันในปี 2013 ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างแท้จริง ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด โดยเฉพาะนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวที่จะต้องใช้ทักษะและศิลปะทางด้านการพูดในการทำงานในการส่งมอบบริการให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากทุกภูมิภาคทั่วโลกที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร อีกทั้งเมื่อมีการเคลื่อนย้ายแรงงานอย่างเสรี สาขาวิชาชีพด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวก็เป็นสาขาวิชาชีพหนึ่งที่เปิดเสรี ส่งผลให้ภาษาอังกฤษยิ่งมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจะมีความได้เปรียบทั้งการแข่งขันในตลาดแรงงานภายในประเทศและการออกไปหางานทำในประเทศอื่นที่มีค่าตอบแทนสูงกว่า

จากประสบการณ์สอนรายวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมากกว่า 3 ปี พบว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว และในขณะเดียวกันนักศึกษาก็มีปัญหามากที่สุดในการพัฒนาทักษะดังกล่าว จากการศึกษาของอดิศาและคณะ (2547) ชี้ให้เห็นสาเหตุและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาไทยคือ จำนวนผู้เรียนในแต่ละชั้นเรียนมีมากเกินไป การขาดครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญ หรือเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษมีจำกัด และเวลาส่วนใหญ่ถูกใช้ในการสอนทักษะอื่นที่เห็นว่าเป็นจำเป็นกว่า เช่น การอ่าน จึงทำให้การฝึกฝนและการเรียนรู้ทักษะการพูดของผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนจึงไม่

สามารถสื่อสารได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษและเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
- 2) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงปัจจัย ปัญหา และอุปสรรคที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
2. เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ตลอดจนงานพัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการศึกษาไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 1 – 4 ประจำปีการศึกษา 2558 จำนวนทั้งสิ้น 240 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 1 – 4 ประจำปีการศึกษา 2558 จำนวน 150 คน ได้มาโดยวิธีการคัดเลือกแบบกำหนดโควตา (Quota selection) โดยกำหนดสัดส่วนของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลตามชั้นปี คือ ปีที่ 1 : ปีที่ 2 : ปีที่ 3 : ปีที่ 4 ดังนี้ 30 : 40 : 40 : 40

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ปัจจัยด้านการสอน ปัจจัยด้านตัวผู้เรียนและปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

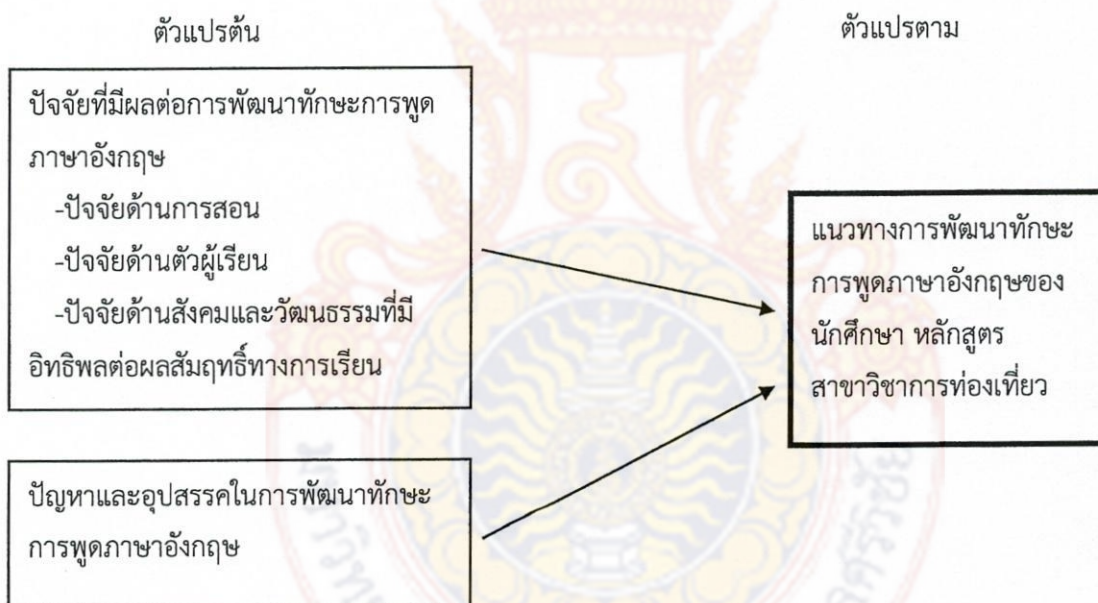
นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัจจัย หมายถึง สิ่งที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น ปัจจัยด้านการสอน ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน และปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัญหาและอุปสรรค หมายถึง ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนรู้และส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาในหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ประจำปีการศึกษา 2558

กรอบแนวคิดการวิจัย

คำถามงานวิจัย

1. ปัจจัยด้านการสอน ปัจจัยด้านตัวผู้เรียนและปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวอย่างไร
2. ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวคืออะไร

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ผู้วิจัยได้ศึกษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา
2. เอกสารเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะทางภาษา

1.1 ความหมายของภาษา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2545) ให้ความหมายของคำว่า “ภาษา” ไว้ว่า “ภาษา คือ เสียงหรือกิริยาอาการที่ทำความเข้าใจกันได้ คำพูด ถ้อยคำที่ใช้พูดกัน”

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546) ได้ให้ความหมายของคำว่าภาษา คือระบบการเปล่งเสียง และการเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ซึ่งคนในสังคมหนึ่ง ๆ เรียนรู้และใช้ในทำนองเดียวกัน คนที่ใช้ภาษาเดียวกันสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ซึ่งกันและกันได้อย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ภาษาช่วยให้คนสามารถรวมกันเป็นกลุ่ม และสังคมที่มีแบบแผน มีความร่วมมือกันในกิจกรรมต่างๆ และภาษาสามารถควบคุมการกระทำและความคิดของคนได้ นอกจากนี้การสื่อความหมายโดยการใช้อักษรนี้ ยังเป็นกลไกสำคัญในการถ่ายทอดทางสังคม และวัฒนธรรมแก่ชนรุ่นหลังอีกด้วย

วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2525) อธิบายความหมายของภาษาว่า “ภาษา หมายถึง เสียงพูดที่มีระเบียบและมีความหมาย ซึ่งมนุษย์ใช้ในการสื่อความคิด ความรู้สึก และในการที่จะให้ผู้ที่เราพูดด้วย ทำสิ่งที่เราต้องการ และแทนสิ่งที่เราพูดถึง”

วีไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2533) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญ ๆ อันเป็นคุณสมบัติของภาษา สรุปได้ดังนี้

1. ภาษาประกอบขึ้นด้วยเสียงและความหมาย โดยนัยของคุณสมบัตินี้ ภาษาหมายถึงภาษาพูดเท่านั้น ไม่รวมถึงภาษาเขียน ภาษาเขียนเป็นเพียงสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์ใช้บันทึกภาษาพูด
2. ภาษาเป็นเรื่องของสัญลักษณ์ ซึ่งต้องมีการเรียนรู้จึงจะเข้าใจได้ว่าสัญลักษณ์นั้นมีความหมายว่าอย่างไร
3. ภาษามีระบบ เช่น การเรียงลำดับเสียง หรือการเรียงลำดับคำในประโยค การจะใช้ภาษาให้ถูกต้องจึงต้องเรียนรู้ระเบียบและกฎของภาษานั้น ๆ
4. ภาษามีพลังออกงามอันไม่สิ้นสุด จากจำนวนเสียงที่มีอยู่ ผู้พูดสามารถผลิตคำพูดได้ไม่รู้จบ เราจึงไม่อาจนับได้ว่าในภาษาหนึ่ง ๆ มีจำนวนคำเท่าใด

สามารถสรุปความหมายของภาษาได้ว่า ภาษาคือการประกอบขึ้นด้วยเสียงและความหมาย เป็นระบบการเปล่งเสียงเพื่อสื่อความหมาย ความคิดและความรู้สึก และเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

1.2 เงื่อนไขการเรียนรู้ภาษา

เดอ เซคโก (อ้างถึงใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2546, น.112) ได้กล่าวถึงเงื่อนไขที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทางภาษา แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ สรุปได้ดังนี้ คือ

1. เงื่อนไขที่เกิดขึ้นจากภายในตัวผู้เรียน (Internal Conditions) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ

1.1 ความหมายของสิ่งที่เรียน หมายถึง การรู้ความหมายของคำที่ใช้ ซึ่งถ้าผู้เรียนได้รู้ความหมายของศัพท์สิ่งของมาก ก็จะสามารถเลือกคำมาใช้ได้เหมาะสมยิ่งขึ้น จากการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีเขาวนปัญญาสูงจะมีความสามารถในการนำศัพท์มาใช้ได้ดีกว่า และมากกว่าผู้ที่มีเขาวนปัญญาต่ำ

1.2 การคิดเกี่ยวกับถ้อยคำที่ใช้ หมายถึง ความสามารถเลือกถ้อยคำมาใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์หนึ่ง ๆ ในบางครั้งมีคำหลายคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ผู้พูดใช้ในโอกาสต่างกันและให้ความรู้สึกต่างกัน เช่น อ้วน ถ้าใช้กับเด็ก หากพูดว่าอ้วนจ้ำม่ำ หมายถึง ความอ้วนที่น่ารัก แต่ถ้าพูดถึงผู้ใหญ่ว่าอ้วนเป็นตุ่ม ก็แฝงด้วยความรู้สึกเสียดสี เป็นต้น

2. เงื่อนไขที่เกิดขึ้นจากภายนอก (External Conditions) ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้

2.1 การชี้แนะการเรียน เป็นลักษณะการเรียนที่เกิดขึ้นโดยการจงใจ ซึ่งการเรียนรู้นั้น หากเรียนโดยมีความจงใจและตั้งใจเรียนหมายถึงว่าเรารู้ว่าเราเรียนเพื่ออะไร ต้องการอะไร จาก การเรียนรู้นั้น ก็จะเรียนได้ดีกว่าการเรียนโดยไม่ได้ตั้งใจให้เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นโดยบังเอิญ

2.2 การฝึกหัด จะช่วยให้การเรียนรู้นั้นดีขึ้นและคงสภาพอยู่ได้นาน โดยเฉพาะภาษา ซึ่งถือว่าการเรียนรู้ทางทักษะอย่างหนึ่ง การได้ฝึกพูดบ่อย ๆ และมีโอกาสพูด จะทำให้การเรียนรู้นั้นดีขึ้น คล่องขึ้น การฝึกหัดมี 2 ลักษณะ คือ

1) การฝึกรวดเดียวโดยไม่ต้องพัก หมายถึง การฝึกที่ต่อเนื่องกันเป็นเวลาหลาย ๆ ชั่วโมง

2) การฝึกแบบทำแล้วพักสลับกันไป หมายถึง การฝึกไปพักหนึ่งแล้วหยุด แล้วจึงฝึกใหม่การเรียนรู้ทางภาษาที่ให้ผลดี มักจะใช้การฝึกแบบทำแล้วพักสลับกันไป เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเก็บและทบทวน รวมทั้งไม่เกิดความเหนื่อยล้า ช่วงการฝึกทางภาษาก็มักจะสั้นเพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อได้ง่าย ๆ

2.3 การเสริมแรง เป็นการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงผลที่ได้รับว่ามีความสำเร็จอย่างไร โดยผู้สอนให้กำลังใจซึ่งอาจเป็นการเสริมแรงที่เป็นรางวัลหรือคำชม การรู้ผลของสิ่งที่ตนเองเรียนเป็นกำลังใจที่จะเรียนต่อไป เช่น สามารถพูดสื่อความหมายได้ก็อยากจะพูดให้มีความคล่องมากขึ้น

2.4 การเรียนรู้ถึงสิ่งขัดขวางความจำ เป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ทางภาษา สิ่งขัดขวางหรือสิ่งสอดแทรกนี้ได้แก่

1) สิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว ขัดขวางไม่ให้ผู้เรียนเรียนของใหม่ได้ดีเท่าที่ควร

2) การเรียนรู้ใหม่ ทำให้ของเดิมที่เคยเรียนรู้ไว้ก่อนเลือนหาย หรือจำไม่ค่อยได้

2.5 การวัดผล การที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ทางภาษาได้ดีได้ผลเพียงใดนั้นครูสามารถวัดได้จากการกระทำดังต่อไปนี้

- 1) การให้ทำซ้ำ เช่น เคยเรียนไปแล้วให้ท่องดูว่าจำได้หรือไม่
- 2) การให้ระลึกได้ ได้แก่ การได้เลือกคำตอบที่ถูกจากคำตอบต่าง ๆ ที่ให้ไว้ หรือให้เปล่งเสียงจากคำตอบต่าง ๆ ว่ายังจำสิ่งที่เรียนไปแล้ว และให้เรียงลำดับให้ถูกต้อง
- 3) การคาดคะเน ให้คำคู่มาแล้วให้เลือกว่าคำนั้นควรจะใช้คู่กับคำอะไร
- 4) การให้เรียนใหม่ เคยสอนไปแล้วก็มีการทบทวนใหม่ เพื่อให้เป็นเครื่องวัดว่าผู้เรียนได้เรียนรู้เร็วหรือช้าเพียงใด ถ้าเรียนได้เร็วก็แสดงว่าการเรียนจากครั้งก่อนได้ผลดี สื่อความหมายได้เข้าใจ

วีร์ ระวัง (2558) ได้กล่าวถึงธรรมชาติของภาษาในโลกนี้ (Nature of Languages in the World) ว่าหมายถึงองค์ประกอบหรือคุณสมบัติสำคัญของภาษาต่าง ๆ ที่ได้รับการพัฒนาผ่านกระบวนการสื่อสารระหว่างมนุษย์ในสังคมจนถึงปัจจุบันนี้ ผลการวิจัยพบว่าธรรมชาติของภาษาในโลกนี้มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่

1) ข้อมูล (Information) หมายถึง ข้อเท็จจริง ความรู้ ความคิดเห็น ความเชื่อ ความรู้สึก หรือเนื้อหาสาระต่าง ๆ ที่ผู้ส่งสารต้องการนำมาใช้เป็นข้อมูลข่าวสารเพื่อส่งถึงผู้รับสารผ่านช่องทางการสื่อสารในกระบวนการสื่อสาร หรือที่รู้จักกันทั่วไปในนาม SMCR Model นั้นเอง

2) คุณสมบัติหลักของภาษา (Linguistic Competence) หมายถึง คุณสมบัติของภาษานั้น ๆ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วมักประกอบด้วย 3 ระบบ กล่าวคือ (1) ระบบโครงสร้าง (Structure System) ซึ่งประกอบด้วยระบบย่อยอีก 5 ระบบได้แก่ ระบบโครงสร้างคำ (Word Structure System) ระบบโครงสร้างวลี (Phrase Structure System) ระบบโครงสร้างประโยค (Sentence Structure System) ระบบโครงสร้างตอนความ (Paragraph Structure System) และระบบโครงสร้างเรียงความ (Composition Structure System) (2) ระบบสื่อสาร (Message Conductor System) ประกอบด้วย 2 ระบบย่อยได้แก่ ระบบเสียงสำหรับทักษะการพูดกับทักษะการฟัง (Sound for Speaking and Listening) และระบบสัญลักษณ์สำหรับทักษะการเขียนกับทักษะการอ่าน (Symbolization for Writing and Reading) (3) ระบบความหมาย (Meaning System) ประกอบด้วย 7 ระบบย่อย ได้แก่ ระบบความหมายคำ (Word Meaning System) ระบบความหมายวลี (Phrase Meaning System) ระบบความหมายประโยค (Sentence Meaning System) ระบบความหมายวรรคตอน (Paragraph Meaning System) ระบบความหมายเรียงความ (Composition Meaning System) ระบบความหมายเสียง (Sound Meaning System) และระบบความหมายสัญลักษณ์ (Symbolization Meaning System) เป็นต้น

3) การนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร (Linguistic Performance) หมายถึง การนำคุณสมบัติหลักของภาษา (Linguistic Competence) ซึ่งได้บรรจุข้อมูล (Information) ไว้แล้ว ไปใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลในสังคม ทั้งนี้ทักษะการสื่อสารสามารถจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม หรือ 4 ทักษะ กล่าวคือ (1) ทักษะการสื่อสารสำหรับผู้ส่งสาร (English Communication Skills for Sender หรือ Productive Skills) (2) ทักษะการสื่อสารสำหรับผู้รับสาร (English Communication Skills for Receiver หรือ Reception Skills) ประกอบด้วย ทักษะการฟัง (Listening) กับทักษะการอ่าน

(Reading) จะเห็นได้ว่า การนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารเป็นผลหรือปรากฏการณ์ที่เกิดมาจากการเรียนรู้คุณสมบัติหลักของภาษา และข้อมูลอย่างถูกต้องแล้ว

1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546) ได้กล่าวถึงกฎการเรียนรู้จากทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ไว้ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กฎนี้กล่าวถึงสภาพความพร้อมของร่างกายและจิตใจของผู้เรียน ความพร้อมทางร่างกาย หมายถึง ความพร้อมทางวุฒิภาวะและอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ส่วนทางด้านจิตใจ หมายถึง ความพร้อมที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นสำคัญ ถ้าเกิดความพึงพอใจย่อมนำไปสู่การเรียนรู้ ถ้าเกิดความไม่พึงพอใจจะทำให้ไม่เกิดการเรียนรู้หรือทำให้การเรียนรู้หยุดชะงักไป

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) กฎนี้กล่าวถึง การสร้างความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร จากกฎนี้มีข้อย่อยอีก 2 ข้อคือ

2.1 กฎแห่งการใช้ เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้วมีการกระทำหรือนำสิ่งที่เรียนรู้นั้นไปใช้บ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้มั่นคงถาวร

2.2 กฎแห่งการไม่ใช้ เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้ว แต่ไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้ไม่คงทนถาวรหรือในที่สุดก็เกิดการลืมจนไม่เรียนรู้อีกเลย

3. กฎแห่งผลที่ได้รับ (Law of Affect) กฎนี้กล่าวถึงผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรม การเรียนรู้แล้วว่าถ้าได้รับผลที่พึงพอใจ ผู้เรียนย่อมอยากจะเรียนรู้อีกต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจ ผู้เรียนย่อมไม่อยากจะเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้ ดังนั้นถ้าจะทำให้การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองมั่นคงถาวร ต้องให้ผู้เรียนได้รับผลที่พึงพอใจ

การนำกฎการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน

1) การนำกฎแห่งความพร้อมมาใช้ ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนเกิดขึ้น จะต้องสำรวจดูเสียก่อนว่า ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจหรือยัง ถ้ายังไม่พร้อมควรจะมีการเตรียมความพร้อมเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน จึงจะเริ่มสอน โดยยึดหลักของความพึงพอใจ

2) การนำกฎแห่งการฝึกหัดมาใช้ เมื่อต้องการให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเรียนรู้ จะต้องเริ่มจากการสร้างให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียนนั้นเสียก่อน และหมั่นฝึกฝนหรือนำสิ่งที่เรียนรู้นั้นมาใช้บ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้มั่นคงถาวร แม้ระยะเวลาจะผ่านไปนานเท่าใดก็ตาม เช่นการเรียนภาษา ถ้าสามารถออกเสียงในภาษานั้นได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงและไวยากรณ์ ก็จะทำให้การฝึกทักษะนั้นได้ผลลัพท์ดี

3) การนำกฎแห่งผลที่ได้รับมาใช้ โดยนำมาใช้ในลักษณะการเสริมแรง ซึ่งเป็นการเสริมแรงทางบวกคือ ผู้เรียนจะพึงพอใจเมื่อผลการเรียนนั้นได้ผลดี มีรางวัล สิ่งของหรือคำชมเชย หากเป็นผู้เรียนที่มีวุฒิภาวะ ความสำเร็จในผลที่ได้รับทำให้เกิดความภาคภูมิใจ นำไปสู่การเรียนรู้ในเรื่องอื่นที่คล้ายคลึงกัน

1.4 ทฤษฎีพัฒนาการด้านภาษา

พรนิภา เชี่ยวชาญลิขิต (ข้อมูลออนไลน์) <http://pornipa56019.blogspot.com/> ได้กล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการด้านภาษาไว้ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (The Autism Theory หรือ Autistic Theory)

ผู้คิดตั้งทฤษฎีนี้คือ โอ โอบาร์ท โมว์เรอร์ ซึ่งเป็นนักจิตวิทยา ชาวอเมริกันได้ให้ชื่อทฤษฎีไว้ว่า Autistic Theory หรือ Autism Theory of Speech Acquisition เขาทดลองการสอนพูดกับนก และพบว่า นกจะเลียนเสียงพูดของคนเฉพาะ เสียงหรือคำที่ผู้ฝึกพูดด้วยเวลาที่มันอิมหรือลูบไล้ด้วยความรัก นอกจากนี้คำเหล่านี้ยังทำให้นกเพลิดเพลิน และเป็นสุข การที่นกแก้ว นกขุนทอง สามารถทำเสียงต่าง ๆ ได้หลาย ๆ เสียงนี้เอง จึงมีบางเสียงที่คล้ายคลึงกับเสียงที่ใช้ในภาษาพูดของมนุษย์ ที่แสดงออกถึงความชื่นชมยินดี ดังนั้นเมื่อนกได้ยินเสียงที่ตัวมันเองเปล่งออกมาคล้ายคลึงกับเสียงที่นำความปิติมาให้ ขณะกินอาหาร หรือถูกลูบไล้ด้วยความรัก มันจึงเลียนเสียงตามไปด้วย การให้รางวัลอย่างเหมาะสม จะทำให้การเลียนเสียงของนกดีขึ้น จนสามารถพูดเป็นคำเป็นประโยคได้ เช่น “แก้วจ๋า กินข้าว” เสียงที่เปล่งออกมาจะเป็นลักษณะของการให้รางวัลแก่ตนเองคำว่า Autism คือการให้รางวัลแก่ตนเองในแง่ของกระบวนการที่ทำ เขานำหลักการจากทฤษฎีมาใช้กับการเรียนรู้ของเด็ก ในการหัดพูดคำแรก และเชื่อว่าใช้ได้ เช่น แม่พูดคำว่า “แม่” หรือ “ลูก” เป็นพัน ๆ ครั้งขณะป้อนข้าว อาบน้ำ เล่น เหน่ กล่อมให้ จึงพบว่าบางครั้งเด็กก็เปล่งเสียง “แม่” ขณะเล่นเสียง และยังคำพูดนี้ทำให้เด็กมีความรู้สึกปิติ ปลอดภัย ก็จะมีพูดซ้ำมากกว่าพยางค์หรือคำอื่นที่ไม่มี ความหมายให้จดจำเป็นพิเศษ ด้วยวิธีนี้ทำให้เด็กพัฒนาการถ้อยคำที่ใช้ในภาษามากขึ้น ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับรางวัลที่เด็กจะได้รับจากแม่ ส่วนในแง่ของปัญหาด้านความเข้าใจ ซึ่งมักมีผู้สงสัยนั้น ก็อธิบายได้ว่า ความหมายของเด็กอาจเกิดจากการโยงความสัมพันธ์ เช่น เมื่อพูด “แม่” แม่ก็ปรากฏตัว หรือเข้าใจความหมายคำว่า “ลูก” โดยชี้ให้ดูในกระจก ทฤษฎีนี้จึงถือว่า การเรียนรู้การพูดของเด็ก เกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจาก ความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น โมว์เรอร์ เชื่อว่าความสามารถในการฟัง และ ความเพลิดเพลินจากการได้ยินเสียงผู้อื่นและเสียงตัวเอง เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อพัฒนาการทางภาษา

2) ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่า พัฒนาการทางการพูดนั้นเกิดขึ้นหลายทาง โดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับ การเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียด คือ เลวิส ได้กล่าวไว้ว่าการเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจ และความสนใจของตัวเด็กเอง ปกติช่วงความสนใจของเด็กนั้นสั้นมาก เพื่อที่จะจดจำเด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำ ๆ กัน จึงทำให้เด็กมักพูดซ้ำ ๆ ในระยะการเล่นเสียง บางครั้งก็ใช้การเคาะโต๊ะ เคาะจังหวะไปด้วย เมื่อศึกษาถึงกระบวนการในการเลียนแบบภาษาพูด ก็พบว่า จุดเริ่มต้นเกิดเมื่อพ่อแม่เลียนแบบเด็กในระยะเล่นเสียง เช่น เด็กบังเอิญพูดย้าพยางค์คำว่า “แม่” เมื่อเสียงที่เด็กเปล่งออกมานั้นก่อให้เกิดความสนใจ เด็กก็จะกล่าวซ้ำอีกและเป็นจังหวะเดียวกันกับที่แม่ปรากฏตัวเข้ามา

3) ทฤษฎีเสริมกำลัง (Reinforcement Theory)

ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลังทฤษฎีของการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข โรนัลด์พบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลัง เวสเบอร์ก็แสดงให้เห็นว่า การให้รางวัลทางสังคมทำให้เด็กอายุ 3 เดือน เปล่งเสียงมากขึ้น แต่พบว่าเฉพาะเสียง

ที่บ่งบอกความปิติยินดีไม่อาจทำให้เพิ่มการตอบสนองได้ เพราะเขาทดลองใช้เทปบันทึกเสียงแทนคนปรากฏว่าไม่มีการตอบสนอง ตรงกันข้ามกับนกแก้วนกขุนทองที่สามารถวางเงื่อนไขด้วยงานเสียงหรือเทปก็ได้ เด็กนั้นต้องการตอบสนองจากผู้ใหญ่จริง ๆ วินิทซ์ได้อธิบายถึงการที่เด็กเกิดการรับรู้ในระยะเวลาการเล่นเสียงตอนต้น ๆ ว่าเป็นการกระทำตามธรรมชาติของมนุษย์ ในการที่จะมีจุดหมายปลายทางตัวอย่างเช่น เมื่อเด็กหิวก็เคลื่อนไหวปาก ซึ่งมีจุดหมายปลายทางที่การดูดและการกินอาหาร ต่อมาเมื่อโตขึ้นก็อาจใช้วิธีทำเสียงอ้อแอ้ โดยหวังว่าแม่จะเข้ามาหาและเล่นเสียงคุยตามไปด้วย ผู้ที่สังเกตเด็กอย่างใกล้ชิดจะพอมองได้ว่า เมื่อใดเด็กร้องเพราะหิว แต่ก็ยากที่จะแยกแยะให้ตายตัวลงไปว่า เด็กหวังจะได้อาหารหรือหวังจะได้อะไรจากผู้ใหญ่ วินิทซ์ได้อธิบายขั้นที่สองของพัฒนาการทางภาษาในด้านการให้รางวัลทางอ้อมว่ามีบทบาทต่อพฤติกรรมของเด็ก กล่าวคือ เมื่อแม่ทำเสียงนำให้ลูกพร้อมกับการเอาอาหารมาให้ โดยเกือบจะพร้อมกันนั่นเอง เด็กจะหันศีรษะไปรับอาหาร และในขณะที่แม่เปล่งเสียงนั้น เด็กอาจทำกิจกรรมอย่างอื่นด้วย เช่น หันมามอง ยิ้ม จนบางครั้งแม่เมื่อไม่มีอาหารหากได้ยินเสียงแม่ ลูกก็จะมีพฤติกรรมเหมือนเดิม คือ หันศีรษะมาและยิ้มด้วย

4) ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception)

ในบางครั้ง เด็กจะพูดคำที่ไม่เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอนให้พูดมาก่อนเลย แม้แต่ในระยะเวลาเล่นเสียงก็ได้เปล่งเสียงที่คล้ายคลึงกับคำนั้น จึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร ทฤษฎีนี้ให้คำตอบในแง่ นี้ คือลีเบอร์แมนตั้งสมมุติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเล่นเสียง จึงเห็นได้ว่า เด็กมักจะจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วยทำนองเดียวกับเด็กหูตึง การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟัง พูดซ้ำด้วยตนเองหรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

Byrne (1986) ได้กล่าวว่าการสอนพูดจำเป็นต้องให้ผู้เรียนฝึกการเรียนรู้ 2 อย่างคือ

- 1) ฝึกการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียง รูปแบบไวยากรณ์และคำศัพท์
- 2) ผู้สอนต้องฝึกให้ผู้เรียนให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้องและความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้ ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้องส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว การพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดแรงจูงใจที่ดีที่สุดสำหรับผู้เรียน สิ่งที่คุณสอนควรคำนึงคือ

1) พยายามหาวิธีแสดงต่อผู้เรียนว่าพวกเขากำลังพัฒนาภาษาตลอดเวลา โดยจัดกิจกรรมต่าง ๆ เป็นครั้งคราว เช่น เกมส์หรือการอภิปราย เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาสามารถใช้ภาษาได้มากแค่ไหน

2) ในการฝึกฝนนั้นผู้สอนจะต้องเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมและแก้ไขข้อผิดพลาดในโอกาสที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนา

3) แสดงให้ผู้เรียนได้รู้ว่าพวกเขามีการพัฒนาอย่างน้อยแค่ไหน

วีร์ ระวัง (2558) ได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในฐานะภาษาต่างประเทศตามกรอบแนวคิดของทฤษฎีระบบ (System Theory Based Code Switching English Model) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านกระบวนการถ่ายโอนความหมายในฐานะภาษาต่างประเทศ ตามกรอบแนวคิดของ “ทฤษฎีระบบ” (System Theory) ที่ทำให้คนไทยสามารถสร้าง “ประโยคภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร” (Communicative English Sentence) ใช้เองได้อย่างถูกต้อง ทั้งในเชิงความหมายและในเชิงโครงสร้าง ก่อนนำประโยคดังกล่าว

ไปใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ ถูกต้อง ชำนาญและมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ทั้งนี้ กระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามกรอบแนวคิดทฤษฎีระบบดังกล่าว ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ปัจจัยนำเข้าเพื่อการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ ผลผลิตของการเรียนรู้ ผลลัพธ์ของการเรียนรู้ และผลกระทบของการเรียนรู้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ปัจจัยนำเข้าเพื่อการเรียนรู้ (Input of Learning) หมายถึง ทรัพยากรทางการศึกษาที่ จำเป็นต้องใช้ในกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 5 ประการ ได้แก่ ผู้เรียน (Learner) หลักสูตร (Curriculum) กิจกรรม (Activity) สื่อและเทคโนโลยี (Media and Technology) และ ครู (Educator)

2) กระบวนการเรียนรู้ (Process of Learning) หมายถึง การบูรณาการปัจจัยนำเข้าเพื่อการ เรียนรู้เข้าด้วยกัน ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ (1) การเรียนรู้ความถูกต้องของภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร (Accuracy on Communicative English) ซึ่งผลการวิจัยพบว่าควรเรียนรู้ผ่าน “กระบวนการทางการศึกษา” (Educationalization) (2) การพัฒนาความชำนาญในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ (Fluency on English Communication) ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ควรเรียนรู้ผ่าน กิจกรรมในสถานการณ์จริง หรือที่เรียกว่า “กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม” (Socialization) และ (3) การเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Efficiency on English Communication) ซึ่ง ผลการวิจัยพบว่าควร “เรียนรู้ด้วยตนเอง” (Humanization หรือ Self-Studying) โดยการพัฒนาจิต และความรู้เชิงระบบ เป็นต้น

3) ผลผลิตของการเรียนรู้ (Output of Learning) หมายถึง ทักษะภายในที่แสดงให้เห็นถึง ความสามารถของผู้เรียนใน “การสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง” ทั้งในเชิง ความหมายและในเชิงโครงสร้าง อย่างไรก็ตามผลผลิตของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 3 ประการได้แก่ (1) แรงบันดาลใจ (2) ความรู้เชิงระบบ ซึ่งประกอบด้วย 3 ประเด็น ได้แก่ ข้อมูล ประโยคภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและคุณสมบัติสำคัญของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะประกอบด้วยเสียงสำหรับทักษะการพูดกับทักษะการฟังและสัญลักษณ์สำหรับทักษะการเขียน กับทักษะการอ่าน ระบบความหมายภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วยการสื่อความหมาย ผ่านคำ วลี ประโยค ตอนความ เรียงความ เสียงและสัญลักษณ์ (3) ความสามารถในการสร้างประโยค ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีคุณสมบัติ 2 ประการ กล่าวคือ มีความหมายตรงกับข้อมูลภาษาไทยที่ ต้องการและมีโครงสร้างประโยคถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4) ผลลัพธ์ของการเรียนรู้ (Outcome of Learning) หมายถึงทักษะภายนอกที่แสดงให้เห็น ถึงความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ ถูกต้องและชำนาญ ประกอบด้วยทักษะ 2 กลุ่มได้แก่ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับผู้ส่งสาร ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการพูดกับทักษะการเขียน และ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นผู้รับสาร ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการฟังกับทักษะการอ่าน เป็นต้น

5) ผลกระทบของการเรียนรู้ (Impacts of Learning) หมายถึง ทักษะภายนอกที่แสดงให้เห็น ถึงความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ซึ่ง ประกอบด้วยสาระสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ การพัฒนาจิตเชิงระบบ การจัดการความรู้เชิงระบบ และ การสื่อสารเชิงระบบ

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

นักวิชาการและนักวิจัยได้ศึกษาและเสนอทฤษฎีที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองไว้แตกต่างกัน ดังนี้

2.1 ทฤษฎีและแนวคิดของบลูม

Bloom (1976) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1) พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive Entry Behaviors) หมายถึง ความสามารถทั้งหมดของผู้เรียน

2) คุณลักษณะด้านจิตพิสัย (Affective Entry Characteristics) หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งได้แก่ ความสนใจและเจตคติที่มีต่อเนื้อหาวิชา โรงเรียน ระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและลักษณะซึ่งเป็นคุณลักษณะต่าง ๆ ทางด้านจิตพิสัยซึ่งบางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้แต่บางอย่างยังคงอยู่

3) คุณภาพการสอน (Quality of Instruction) ได้แก่ การได้รับคำแนะนำการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมสร้างของครู การแก้ไขข้อผิดพลาดและรู้ผลว่าตนเองได้กระทำถูกต้องหรือไม่

2.2 ทฤษฎีและแนวคิดของจาโคโบวิตส์

Jakobovits (1971) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง และได้สรุปว่าปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการ คือ

1) ปัจจัยด้านการสอน ประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู โอกาสทางการเรียนรู้และผู้เรียน ซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้ทั้งในและนอกห้องเรียน เกณฑ์การประเมินผลซึ่งอาจจะประเมินได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ประกอบด้วยความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัด ได้แก่ องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนทางภาษา ความมั่นใจ บากบั่น เกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เจตคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียนและเจตคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ ส่วนกลยุทธ์และวิธีการเรียนประกอบด้วยสมรรถภาพในการได้รับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียนและการประเมินผลความสามารถของตนเอง

3) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ทางภาษาของตนเองและภาวะของวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคม

2.3 ทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต

Gardner และ Lambert (1972) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษดังนี้

1) เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อเนื้อหาวิชาเรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางบ้าน (home environment) ได้แก่ การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะเศรษฐกิจ (Economic Advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน ตัวครูและวิธีการสอนของครูจะมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดเจตคติต่างๆในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่เก่งและสามารถกระตุ้นให้เด็กเกิดอารมณ์ความรู้สึกอย่างเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจจะช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้

2) ความถนัดทางภาษา (Language Aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มิมาแต่กำเนิด การฝึกฝนทางภาษา (language training) นั้นไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา

3) การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา (Parents' Support) การส่งเสริมของบิดามารดาจะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน ถึงแม้ว่าการส่งเสริมของบิดามารดาของผู้เรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนแต่ถือว่ามีผลสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

4) ฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic Level) คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เด็กที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำมักเป็นเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ รวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำ

5) ระดับสติปัญญา (Intellectual Level) โดยทั่วไปสติปัญญาจะมีผลในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองที่เน้นการฟังและการสื่อสาร

6) นิสัยการเรียน (Habit of Studying) นิสัยในการเรียนดีเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ

7) เพศ (Sex) การทำวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยส์เซียนา มลรัฐเมนและรัฐคอนเนตทิคัทในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่าเด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย

8) ความรู้เดิม (Knowledge Background) เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน เห็นได้จากผลการวิจัยถึงผลความรู้เดิมของนักเรียนเมืองมินิลา ประเทศฟิลิปปินส์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่าระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมาเข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน

9) คุณภาพการสอน (Quality of Teaching) การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีตลอดจนช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับตัวผู้เรียนอีกด้วย

10) โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunity of Learning) โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่จำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าวคือการได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การได้พูดคุยสนทนากับชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ การได้มีโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น การได้

ดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษตลอดจนการเข้าร่วมในกิจกรรมทางภาษาหรือการเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น โอกาสเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

3. ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

Thornbury (2005) ได้อธิบายถึงความท้าทายในการพูดภาษาต่างประเทศไว้ว่า ความรู้ที่จำเป็นในการพูดภาษาต่างประเทศประกอบด้วย

1) ไวยากรณ์พื้นฐานที่สำคัญ (Core Grammar) คำศัพท์สำคัญ (Core Vocabulary) ที่ถูกใช้บ่อยอย่างน้อยจำนวน 1,000 คำ รวมไปถึงวลีหรือสำนวนสำคัญ (Core Phrases) การใช้วัจนกรรมต่างๆไป (Common Speech Acts) เช่น การร้องขอ หรือการเชื้อเชิญและความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) ที่เป็นที่น่าสนใจได้

2) ทักษะที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาที่มีอยู่ของตนมาใช้ได้อย่างอัตโนมัติรวดเร็วคล่องแคล่ว

3) ปัจจัยทางจิตใจ เช่น ความมั่นใจ ความประหม่าขวยเขิน

4) ปัจจัยทางสถานการณ์/สภาพแวดล้อม เช่น สถานการณ์ทางวัฒนธรรม และสภาวะการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน

รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาต่างประเทศอย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งประกอบไปด้วยกิจกรรม 3 ประเภท ได้แก่

1) กิจกรรมกระตุ้นให้เกิดการตระหนักรู้ (Awareness Raising Activities) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะต้องทำให้ผู้เรียนตระหนักรู้ถึงลักษณะพื้นฐานความรู้ทางภาษาที่เป็นเป้าหมาย การจัดกิจกรรมกระตุ้นให้เกิดการตระหนักรู้นี้เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ความสนใจ (Attention) คือ การทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ตื่นตัว และอยากมีส่วนร่วม การสังเกต (Noticing) การสังเกตนี้เป็นมากกว่าความสนใจ เป็นการที่คนเรามีสติรับรู้ใส่ใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น การที่ผู้เรียนได้รับการสอนคำศัพท์ใหม่เมื่อไม่นานมานี้ ก่อให้เกิดเป็นความคุ้นเคยกับการสังเกตคำศัพท์นั้น ๆ ในที่ต่าง ๆ ที่บังเอิญพบในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างที่สองคือ การที่เราสังเกตเห็นถึงการขาดหายไปของบางสิ่ง ผู้เรียนอาจสังเกตเห็นช่องว่างหรือสิ่งที่ตนไม่มีในระดับความสามารถทางภาษาของตน ซึ่งเป็นผลจากการที่ไม่สามารถสื่อสารความคิดบางอย่างผ่านภาษานั้น ๆ ได้ ผู้เรียนยังสามารถสังเกตเห็นความต่างระหว่างความสามารถของตนกับของผู้เชี่ยวชาญภาษานั้น สิ่งนี้เรียกว่า การสังเกตเห็นช่องว่าง (Gap Noticing) และความเข้าใจ (Understanding) หมายถึง ความสามารถในการจดจำกฎเกณฑ์ หลักการ รูปแบบใดๆได้ ซึ่งความเข้าใจเกิดขึ้นได้ผ่านการเรียนรู้ตัวอย่างของกฎเกณฑ์ หลักการ รูปแบบนั้น ๆ เป็นจำนวนมาก ก็จะทำให้ผู้เรียนสามารถรับรู้กฎเกณฑ์ หลักการรูปแบบนั้นได้อย่างง่ายดาย

2) กิจกรรมการฝึกฝนเพื่อกำกับและครอบครองทักษะ (Appropriation Activities) ความสามารถในการกำกับควบคุมซึ่งเกิดจากการฝึกฝน เป็นกุญแจสำคัญสำหรับกิจกรรมนี้ ซึ่งหมายถึงการแสดงให้เห็นว่ามีความสามารถกำกับควบคุมทักษะใด ๆ แม้ว่าอาจจะมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดข้อผิดพลาดขึ้นแต่ก็สามารถแก้ไขได้ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสามารถนี้ เป้าประสงค์หลักของการ

ฝึกฝนคือ เพื่อให้เกิดความสามารถในการกำกับควบคุมตนเอง (Self-Regulation) อาจกล่าวได้ว่า Appropriation Activities คือความพยายามที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถกำกับควบคุมทักษะของตน ในการกระทำเช่นนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝนความสามารถในการกำกับทักษะนั้นๆ

3) กิจกรรมเพื่อมุ่งหวังให้เกิดความสามารถในการพึ่งพิงตนเอง (Towards Autonomy activities) หมายถึงศักยภาพในการควบคุมตนเองซึ่งเป็นผลผลิตจากความสามารถในการควบคุม ทักษะนั้น ๆ ยิ่งไปกว่านั้นยังรวมถึงความมั่นใจในตนเองอันเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนสามารถพึ่งพาตนเองได้ ระดับหนึ่งซึ่งจะก่อให้เกิดแรงจูงใจที่มีพลังมากพอให้กล้าที่จะเสี่ยงทดลองใช้ภาษา กิจกรรมใน ห้องเรียนควรจะเป็นกิจกรรมที่ผู้สอนให้ความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย แต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนกล้าเสี่ยง ทดลองปฏิบัติจริง พร้อมสนับสนุนผู้เรียนให้เกิดความมั่นใจในตนเองซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งใน การใช้ภาษาในชีวิตจริง สิ่งนี้เรียกว่า สภาพการปฏิบัติจริง (Real Operating Condition) ซึ่งเป็น ลักษณะที่พบในสถานการณ์การใช้ภาษาในชีวิตจริง ลักษณะดังกล่าวประกอบด้วย ความรีบเร่ง บังคับทันด่วน (Urgency) ความไม่แน่นอนไม่อาจคาดเดาได้ (Unpredictability) และการเกิดขึ้น เองตามธรรมชาติโดยที่ไม่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้า (Spontaneity)

ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สุนทร หลุ่มประพันธ์ (2547) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่เริ่มแรก เป็นการสอนที่เน้นความสำคัญของโครงสร้างภาษาหรือไวยากรณ์ เพราะมีความเชื่อว่าถ้าผู้เรียนมี ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ภาษาดีแล้ว จะสามารถนำไปใช้ได้ แต่ปรากฏว่าไม่ว่าจะเป็นการเรียนแบบ ไวยากรณ์และการแปล หรือการสอนแบบฟัง-พูด ต่างก็ไม่ได้ผล เพราะผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ ได้รับในห้องเรียนไปใช้ในชีวิตจริงได้

ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย มีดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู ส่วนใหญ่เป็นประเด็นของการที่ความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน การ เตรียมการสอนของครูยังไม่สม่ำเสมอ ครูไม่เข้าใจโครงสร้างของหนังสือแบบเรียน ครูไม่มีเวลาแสวงหา ความรู้เพิ่มเติม ครูแปลประโยคให้นักเรียนเป็นภาษาไทย ครูมีความเข้าใจนักเรียนในชั้นของตนน้อย เกินไป

2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่นักเรียนให้ความสนใจกับการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยมาก นักเรียนมีพื้นฐานความรู้อ่อนเกินไป นักเรียนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน จำนวนนักเรียนมีมากเกินไป การเรียนในระดับ ชั้นหนึ่ง ๆ ดำเนินไปไม่เท่ากัน เนื้อหาที่สอนมีมากเกินไป

4. ปัญหาเรื่องวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน ครูไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน ครูมีความสับสนเกี่ยวกับหลักสูตร

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณัฐธนรี ฤทธิรัตน์และธัญญา ชีระมณี (2558) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถาม คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักศึกษามีความกังวลและความกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนกับอาจารย์และบุคคลอื่น ไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และนักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษา นำไปใช้มาก ได้แก่ การดูภาพยนตร์ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ

ธีรารณณ์ พลายนเล็ก (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ 2) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาและมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 161 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีค่าความเชื่อมั่น 0.860 และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน F-test และการวิเคราะห์ค่าถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมีเพียงร้อยละ 8.07 2) ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

พัชรพร รัตนวโรภาส (2555) ได้ศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน รายวิชา ENG321 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ ด้านสื่อประกอบการสอน ด้านการวัดและประเมินผล 2) ต้องการพัฒนากาการจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ จำนวน 50 คน โดยใช้แบบสอบถามสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนใน 4 ด้านคือ ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ ด้านสื่อ

ประกอบการสอน ด้านการวัดและประเมินผล สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน ภาพรวมทั้ง 4 ด้าน ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ ด้านสื่อประกอบการสอน ด้านการวัดและประเมินผล มีปัญหาน้อยที่สุด 2) ข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่มีต่อด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์คือ เรื่องอาจารย์สามารถควบคุมอารมณ์ขณะสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.96 อยู่ในระดับน้อย นักศึกษาบางคนเสนอแนะว่าอยากให้อาจารย์มีบุคลิกที่เป็นกันเองกับนักศึกษาให้มากกว่านี้

ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่างและนรินทร์ สังข์รักษา (2558) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 2) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล 3) ศึกษาปัจจัยสนับสนุนที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 4) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษ การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 จำนวน 400 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด การวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 10 คน และสนทนากลุ่มจำนวน 5 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่สัมพันธ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และสมการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 อยู่ในระดับปานกลาง 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 พบว่า ปัจจัยสนับสนุนด้านตัวผู้เรียน ด้านตัวผู้สอน ด้านครอบครัว และด้านโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน พบว่า ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านโรงเรียน มีความสัมพันธ์แบบพหุคูณกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สมการพยากรณ์แสดงในรูปคะแนนดิบ เป็นดังนี้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ = $-.228 + .572$ ด้านตัวผู้เรียน (X1) + $.323$ ด้านครอบครัว (X3) + $.122$ ด้านโรงเรียน (X4) 4) แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า 1) ผู้เรียน ควรเร่งกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ 2) ควรจัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้สอน 3) โรงเรียนควรมีการบูรณาการโดยใช้ภาษาอังกฤษเข้าไปสอนในรายวิชาอื่นๆ พร้อมกันไปด้วย 4) ผู้ปกครองควรให้การดูแลโดยการให้เวลาและสนับสนุนด้านภาษาอังกฤษแก่บุตรหลานมากขึ้น

เมธาวิ ตันวัฒนะพงษ์ และวิสุตม์ จางศิริกุล (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาระดับความกลัว ในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี ชั้นปีที่ 1 จำนวน 158 คน ซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ในภาคการศึกษาที่ 1 และเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดความกลัวการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ ไม่ค่อยรู้ศัพท์ เลยไม่รู้ว่าจะสร้างประโยคให้ตรงกับสิ่งที่ต้องการสื่อสาร (ร้อยละ 79.75) กิจกรรมที่สามารถพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือพูดคุยกับชาวต่างชาติเป็นประจำและต่อเนื่อง (ร้อยละ 67.09) วิธีการสอนการสนทนาภาษาอังกฤษที่สามารถพัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นมากที่สุดคือ การฟังและจับใจความจากบทสนทนาภาษาอังกฤษตัวอย่าง (ร้อยละ 79.75) นอกจากนี้การศึกษานี้พบว่าวิธีการสอนที่เน้นฝึกฝนให้นักศึกษาพัฒนาการฟังให้รู้เรื่อง สร้างแรงบันดาลใจให้นักศึกษา แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการสนทนาภาษาอังกฤษ รวมทั้งประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อสามารถสนทนาภาษาอังกฤษได้ และเน้นให้ตระหนักว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษจะสามารถพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษได้ ก็ต่อเมื่อเรียนรู้ภายใต้สภาวะที่มีความกลัวน้อยที่สุด

นางสมร พงษ์พานิช (2554) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551 การวิจัยครั้งนี้มุ่งสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในรูปแบบการพูดนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นการวิจัยแบบผสมผสานการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ที่ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 179 คน เรียนวิชาการสื่อสารด้วยวาจาในภาคปลายปีการศึกษา 2550 จำนวน 89 คน และในภาคต้นปีการศึกษา 2551 จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามแบบประเมินค่า การสังเกตแบบมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตคือ 1) การขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวนคำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง 2) การขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลสนับสนุนความคิด นอกจากนี้การวิจัยพบว่า การเรียนที่มีการลงมือปฏิบัติจริง ต่อเนื่องและสม่ำเสมอภายใต้การให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลช่วยให้มีความมั่นใจและพัฒนาความสามารถทางด้านการพูด

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว และเพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1-4 สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล จำนวน 240 คน ขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้วิจัยใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการประมาณค่าสัดส่วนของประชากรจากตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970 อ้างในธีรวิทย์ เอกะกุล, 2543) ซึ่งกำหนดให้สัดส่วนของประชากรเท่ากับ 0.5 ระดับความคาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 5% ซึ่งขนาดประชากรมีขนาดเท่ากับ 240 คน ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการจะเท่ากับ 148 คน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ปรับเป็นจำนวน 150 คน

โดยวิธีการคัดเลือกแบบกำหนดโควตา (Quota selection) โดยกำหนดสัดส่วนของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลตามชั้นปี คือ ปีที่ 1 : ปีที่ 2 : ปีที่ 3 : ปีที่ 4 ดังนี้คือ 30 : 40 : 40 : 40

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ปัจจัยด้านการสอน ปัจจัยด้านตัวผู้เรียนและปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

-ด้านการสอน

-ด้านผู้เรียน

-ด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3.2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถาม ผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนน 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นในระดับมาก

3 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นในระดับน้อย

1 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมายของค่าคะแนน ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ระดับน้อยที่สุด

4. การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะ

2. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวคิดหลักในการกำหนดขอบเขตในการศึกษาวิจัย และการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

3. สร้างแบบสอบถาม โดยเขียนข้อคำถามต่างๆ ให้สอดคล้องและตรงกับประเด็นที่เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

4. สร้างแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

5. นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
6. ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ตามที่ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ
7. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรจำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น
8. นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ไปดำเนินการกับกลุ่มประชากร

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

- 5.1 ดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มประชากรและเก็บรวบรวมแบบสอบถาม
- 5.2 สัมภาษณ์นักศึกษาโดยมีการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์
- 5.3 นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว และเพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ผู้วิจัยจึงขอเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

-ด้านการสอน

-ด้านผู้เรียน

-ด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

ตารางที่ 1 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-เพศหญิง	133	88.67
-เพศชาย	17	11.33
รวม	150	100

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 88.67 และเพศชาย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 11.33

ตารางที่ 2 อายุ

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-18-19 ปี	20	13.33
-20-21 ปี	85	56.67
-มากกว่า 21 ปี	45	30.00
รวม	150	100

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-21 ปี จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 56.67 อายุมากกว่า 21 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 30 และอายุระหว่าง 18-19 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แผนการศึกษา ก่อนเข้าเรียนคณะศิลปศาสตร์

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-มัธยมศึกษาตอนปลาย	67	44.67
-ประกาศนียบัตร (ปวช.)	75	50.00
-การศึกษานอกโรงเรียน	8	5.33
รวม	150	100

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าแผนการศึกษา ก่อนเข้าเรียนคณะศิลปศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือระดับประกาศนียบัตร (ปวช.) จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 44.67 และแผนการศึกษานอกโรงเรียน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.33 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ช่วงเวลาที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรก

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-เตรียมก่อนอนุบาล/อนุบาล	116	77.33
-ประถมศึกษา	34	22.67
รวม	150	100

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าช่วงเวลาที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษครั้งแรกของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ เตรียมก่อนอนุบาล/อนุบาล จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 77.33 และประถมศึกษา จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 22.67

ตารางที่ 5 ระดับความชื่นชอบภาษาอังกฤษ

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-ชอบมาก	65	43.33
-ชอบปานกลาง	74	49.33
-รู้สึกเฉยๆ	7	4.67
-ไม่ชอบเลย	4	2.67
รวม	150	100

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าระดับความชื่นชอบภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ ชอบปานกลาง จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 49.33 ชอบมาก จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 43.33 รู้สึกเฉยๆ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.67 และ ไม่ชอบเลย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-ดีมาก	2	1.33
-ดี	26	17.33
-ปานกลาง	103	68.67
-แย่มาก	19	12.67
รวม	150	100

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ ระดับปานกลาง จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 68.67 ระดับดี จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 17.33 ระดับแย่มาก จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 12.67 และระดับดีมาก 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.33 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 วิธีการที่ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ	18	7.41
-สนทนากับเพื่อนชาวต่างชาติ	42	17.28
-เรียนพิเศษ	59	24.28
-ฟังเพลงภาษาอังกฤษ	80	32.92
-อ่านหนังสือภาษาอังกฤษ	31	12.76
-ดูคลิปวิดีโอในอินเทอร์เน็ต	13	5.35
รวม	243	100

หมายเหตุ : เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าวิธีการที่ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเองของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ ฟังเพลงภาษาอังกฤษ จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 32.92 เรียนพิเศษ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 24.28 สนทนากับเพื่อนชาวต่างชาติ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 17.28 อ่านหนังสือภาษาอังกฤษ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 12.76 ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 7.41 และ ดูคลิปวิดีโอในอินเทอร์เน็ต จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 5.35 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวนชั่วโมงในการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองต่อสัปดาห์

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-น้อยกว่า 1 ชั่วโมง	42	28.00
-1-2 ชั่วโมง	64	42.67
-3-4 ชั่วโมง	36	24.00
-มากกว่า 4 ชั่วโมง	8	5.33
รวม	150	100

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าจำนวนชั่วโมงในการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ ระหว่าง 1-2 ชั่วโมง/สัปดาห์ จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 42.67 น้อยกว่า 1 ชั่วโมง/สัปดาห์ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 28 ระหว่าง 3-4 ชั่วโมง/สัปดาห์ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 24 และมากกว่า 4 ชั่วโมง/สัปดาห์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.33 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 ระดับคะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-เกรด 4 หรือ A	10	6.67
-เกรด 3 หรือ B	44	29.33
-เกรด 2 หรือ C	64	42.67
-เกรด 1 หรือ D	29	19.33
-เกรด 0 หรือ F	3	2.00
รวม	150	100

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ที่ระดับคะแนนเกรด 2 หรือ c จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 42.67 ระดับคะแนนเกรด 3 หรือ b จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 29.33 ระดับคะแนนเกรด 1 หรือ d จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 19.33 ระดับคะแนนเกรด 4 หรือ A จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และระดับคะแนนเกรด 0 หรือ F จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 บุคลิกภาพของนักศึกษา

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
-กล้าแสดงออก/เปิดเผย	103	68.67
-ไม่กล้าแสดงออก/เก็บตัว	38	25.33
-ขึ้นอยู่กับสถานการณ์	9	6.00
รวม	150	100

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพกล้าแสดงออก/เปิดเผย จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 68.67 บุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก/เก็บตัว จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 25.33 และบุคลิกภาพขึ้นอยู่กับสถานการณ์ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 150 คน ปรากฏผลภาพรวมในตารางที่ 11 ดังนี้

ตารางที่ 11 ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.
-ปัจจัยด้านการสอน	มาก	4.02	.784
-ปัจจัยด้านผู้เรียน	ปานกลาง	3.46	.858
-ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม	มาก	3.59	.844
รวม	มาก	3.69	.828

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวในภาพรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.69$) โดยมีปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านการสอน ($\bar{x} = 4.02$) มีระดับความคิดเห็นมาก รองลงมาคือปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ($\bar{x} = 3.59$) มีระดับความคิดเห็นมาก และปัจจัยด้านผู้เรียน ($\bar{x} = 3.46$) มีระดับความคิดเห็นปานกลาง ตามลำดับ

จากตารางที่ 12 - 14 แสดงถึงปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อนักศึกษาแต่ละชั้นปี โดยมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 12 ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.
-นักศึกษาชั้นปีที่ 1	มาก	3.93	.795
-นักศึกษาชั้นปีที่ 2	มาก	3.81	.864
-นักศึกษาชั้นปีที่ 3	มาก	4.24	.716
-นักศึกษาชั้นปีที่ 4	มาก	4.10	.761
รวม	มาก	4.02	.784

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวในภาพรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.46$) โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 4.24$) รองลงมานักศึกษาชั้นปีที่ 4

มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 4.10$) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.59$) และ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.91$) ตามลำดับ

ตารางที่ 13 ปัจจัยด้านผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.
-นักศึกษาชั้นปีที่ 1	ปานกลาง	3.48	.881
-นักศึกษาชั้นปีที่ 2	ปานกลาง	3.20	.891
-นักศึกษาชั้นปีที่ 3	มาก	3.64	.855
-นักศึกษาชั้นปีที่ 4	มาก	3.52	.805
รวม	ปานกลาง	3.46	.858

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวในภาพรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นปานกลาง ($\bar{x} = 4.02$) โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.64$) รองลงมานักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.52$) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีระดับความคิดเห็นปานกลาง ($\bar{x} = 3.48$) และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.20$) ตามลำดับ

ตารางที่ 14 ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.
-นักศึกษาชั้นปีที่ 1	มาก	3.56	.816
-นักศึกษาชั้นปีที่ 2	มาก	3.54	.873
-นักศึกษาชั้นปีที่ 3	มาก	3.53	.912
-นักศึกษาชั้นปีที่ 4	มาก	3.75	.777
รวม	มาก	3.59	.844

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวในภาพรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.59$) โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.75$) รองลงมานักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.56$) นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.54$) และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีระดับความคิดเห็นมาก ($\bar{x} = 3.53$) ตามลำดับ

โดยแยกรายละเอียดตามแต่ละประเด็นดังตารางต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยด้านการสอน

ตารางที่ 15 ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-กิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษ	มาก	4.10	.803	4
-การจัดการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	มาก	3.73	.907	6
-กิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.63	.964	7
-เกณฑ์การประเมินในรายวิชา	มาก	3.50	.731	8
-ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน	มากที่สุด	4.50	.777	1
-เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์	มาก	4.17	.699	3
-บุคลิกภาพของอาจารย์ในขณะสอน	มาก	4.33	.661	2
-สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน	มาก	4.00	.695	5
-สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	มาก	3.63	.890	7
-จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียน	มาก	3.73	.828	6
รวม	มาก	3.93	.795	

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มากที่สุดได้แก่ ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน ($\bar{x} = 4.50$) รองลงมาได้แก่ บุคลิกภาพของอาจารย์ในขณะสอน ($\bar{x} = 4.17$) และเทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์ ($\bar{x} = 4.17$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านการสอนที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 น้อยที่สุด ได้แก่ เกณฑ์การประเมินในรายวิชา ($\bar{x} = 3.50$)

ตารางที่ 16 ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-กิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษ	มาก	4.08	.829	2
-การจัดการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	มาก	4.03	.947	3
-กิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.55	1.011	7
-เกณฑ์การประเมินในรายวิชา	ปานกลาง	3.48	.847	9
-ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน	มาก	4.35	.770	1
-เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์	มาก	3.98	.768	5
-บุคลิกภาพของอาจารย์ในขณะที่สอน	มาก	4.00	.877	4
-สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน	มาก	3.73	.933	6
-สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	ปานกลาง	3.43	.844	10
-จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียน	มาก	3.50	.816	8
รวม	มาก	3.81	.864	

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มากที่สุดได้แก่ ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน ($\bar{x} = 4.35$) รองลงมาได้แก่ กิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 4.08$) และการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี ($\bar{x} = 4.03$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านการสอนที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 น้อยที่สุด ได้แก่ สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน ($\bar{x} = 3.43$)

ตารางที่ 17 ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-กิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษ	มาก	4.20	.608	4
-การจัดการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	มากที่สุด	4.55	.597	3
-กิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.90	.871	7
-เกณฑ์การประเมินในรายวิชา	มาก	4.00	.716	6
-ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน	มากที่สุด	4.75	.494	1
-เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์	มากที่สุด	4.58	.747	2
-บุคลิกภาพของอาจารย์ในขณะสอน	มากที่สุด	4.55	.749	3
-สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน	มาก	4.05	.714	5
-สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	มาก	3.80	.911	8
-จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียน	มาก	4.00	.751	6
รวม	มาก	4.24	.716	

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มากที่สุดได้แก่ ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน ($\bar{x} = 4.75$) รองลงมาได้แก่ เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์ ($\bar{x} = 4.58$) และการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีและบุคลิกภาพของอาจารย์ในขณะสอน ($\bar{x} = 4.55$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านการสอนที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 น้อยที่สุด ได้แก่ สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน ($\bar{x} = 3.80$)

ตารางที่ 18 ปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-กิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษ	มาก	4.25	.742	3
-การจัดการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	มาก	4.15	.802	5

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-กิจกรรมนอกชั้นเรียนที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.93	.859	8
-เกณฑ์การประเมินในรายวิชา	มาก	3.98	.733	6
-ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน	มากที่สุด	4.58	.675	1
-เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์	มาก	4.35	.802	2
-บุคลิกภาพของอาจารย์ในขณะสอน	มาก	4.18	.712	4
-สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน	มาก	3.95	.714	7
-สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	มาก	3.70	.853	9
-จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียน	มาก	3.95	.714	7
รวม	มาก	4.10	.761	

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านการสอน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มากที่สุดได้แก่ ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน ($\bar{x} = 4.58$) รองลงมาได้แก่ เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์ ($\bar{x} = 4.35$) และกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 4.25$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านการสอนที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 น้อยที่สุด ได้แก่ สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน ($\bar{x} = 3.70$)

2.2 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน

ตารางที่ 19 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน	ปานกลาง	3.37	.809	5
-คะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน	ปานกลาง	3.17	.648	7
-เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน	มาก	4.00	.871	2
-พฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียน	มาก	3.67	.802	3

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-ลักษณะนิสัย/ความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.43	.971	4
-ความสม่ำเสมอในการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ปานกลาง	3.20	.925	6
-การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	ปานกลาง	2.67	1.124	8
-แรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.67	.959	3
-สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน	มาก	4.13	.819	1
รวม	ปานกลาง	3.48	.881	

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มากที่สุดได้แก่ สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน ($\bar{x} = 4.13$) รองลงมาได้แก่ เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน ($\bar{x} = 4.00$) และพฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียนและแรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 3.67$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านตัวผู้เรียนที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 น้อยที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ($\bar{x} = 2.67$)

ตารางที่ 20 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน	ปานกลาง	3.05	.783	5
-คะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน	ปานกลาง	2.95	.904	6
-เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน	มาก	3.70	.791	2
-พฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียน	ปานกลาง	3.40	.810	4
-ลักษณะนิสัย/ความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.05	.932	5
-ความสม่ำเสมอในการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ปานกลาง	2.78	.862	7

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	น้อย	2.48	1.062	8
-แรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.58	1.010	3
-สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน	มาก	3.85	.864	1
รวม	ปานกลาง	3.20	.891	

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มากที่สุดได้แก่ สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน ($\bar{x} = 3.85$) รองลงมาได้แก่ เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน ($\bar{x} = 3.70$) และแรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 3.58$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านตัวผู้เรียนที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 น้อยที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ($\bar{x} = 2.48$)

ตารางที่ 21 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน	ปานกลาง	3.40	.841	5
-คะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน	ปานกลาง	3.13	.757	7
-เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน	มาก	4.18	.874	1
-พฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียน	มาก	4.13	.791	2
-ลักษณะนิสัย/ความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ	มาก	3.73	.847	4
-ความสม่ำเสมอในการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ปานกลาง	3.30	.939	6
-การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	ปานกลาง	2.98	1.121	8
-แรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.85	.736	3

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน	มาก	4.13	.791	2
รวม	มาก	3.64	.855	

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มากที่สุดได้แก่ เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน ($\bar{x} = 4.18$) รองลงมาได้แก่ พฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียนและสุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน ($\bar{x} = 4.13$) และแรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 3.85$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านตัวผู้เรียนที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 น้อยที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ($\bar{x} = 2.98$)

ตารางที่ 22 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-ความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน	ปานกลาง	3.25	.670	7
-คะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน	ปานกลาง	3.05	.783	8
-เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน	มาก	3.85	.949	3
-พฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียน	มาก	3.95	.749	2
-ลักษณะนิสัย/ความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ	มาก	3.50	.751	5
-ความสม่ำเสมอในการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ปานกลาง	3.35	.834	6
-การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	ปานกลาง	3.05	.932	8
-แรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.70	.791	4
-สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน	มาก	4.00	.784	1
รวม	มาก	3.52	.805	

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มากที่สุดได้แก่ สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน ($\bar{x} = 4.00$) รองลงมาได้แก่ พฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียน ($\bar{x} = 3.95$) และเจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน ($\bar{x} = 3.85$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านตัวผู้เรียนที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 น้อยที่สุด ได้แก่ คะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนและการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ($\bar{x} = 3.05$)

2.3 ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม

ตารางที่ 23 ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง	มาก	4.37	.669	1
-การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากครอบครัว	มาก	3.90	.995	2
-ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	ปานกลาง	3.20	.997	5
-สภาพแวดล้อมทางสังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม	มาก	3.50	.682	3
-แหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษจากภายนอก	ปานกลาง	3.30	.750	4
-ความยึดมั่นในภาษาของตน	ปานกลาง	3.10	.803	6
รวม	มาก	3.56	.816	

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มากที่สุดได้แก่ ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง ($\bar{x} = 4.37$) รองลงมาได้แก่ การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากครอบครัว ($\bar{x} = 3.90$) และสภาพแวดล้อมทางสังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม ($\bar{x} = 3.50$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 น้อยที่สุด ได้แก่ ความยึดมั่นในภาษาของตน ($\bar{x} = 3.10$)

ตารางที่ 24 ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 2

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง	มาก	4.18	.931	1
-การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากครอบครัว	มาก	3.88	1.017	2
-ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	ปานกลาง	3.25	.742	4
-สภาพแวดล้อมทางสังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม	ปานกลาง	3.23	.832	5
-แหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษจากภายนอก	ปานกลาง	3.25	.870	4
-ความยึดมั่นในภาษาของตน	ปานกลาง	3.45	.846	3
รวม	มาก	3.54	.873	

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มากที่สุดได้แก่ ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง ($\bar{x} = 4.18$) รองลงมาได้แก่ การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากครอบครัว ($\bar{x} = 3.88$) และความยึดมั่นในภาษาของตน ($\bar{x} = 3.45$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 น้อยที่สุด ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางสังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม ($\bar{x} = 3.23$)

ตารางที่ 25 ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 3

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง	มาก	4.23	.698	1
-การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากครอบครัว	มาก	3.80	1.067	2
-ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	ปานกลาง	3.28	.905	5
-สภาพแวดล้อมทางสังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม	ปานกลาง	3.33	.917	4

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-แหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษจากภายนอก	ปานกลาง	3.35	.975	3
-ความยึดมั่นในภาษาของตน	ปานกลาง	3.20	.911	6
รวม	มาก	3.53	.912	

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มากที่สุดได้แก่ ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง ($\bar{x} = 4.23$) รองลงมาได้แก่ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว ($\bar{x} = 3.80$) และแหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษจากภายนอก ($\bar{x} = 3.35$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 น้อยที่สุด ได้แก่ ความยึดมั่นในภาษาของตน ($\bar{x} = 3.20$)

ตารางที่ 26 ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
-ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง	มาก	4.13	.757	1
-การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว	มาก	3.93	.859	2
-ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	มาก	3.60	.709	4
-สภาพแวดล้อมทางสังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม	มาก	3.90	.591	3
-แหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษจากภายนอก	มาก	3.55	.932	5
-ความยึดมั่นในภาษาของตน	ปานกลาง	3.43	.813	6
รวม	มาก	3.75	.777	

จากตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มากที่สุดได้แก่ ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง ($\bar{x} = 4.13$) รองลงมาได้แก่ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว ($\bar{x} = 3.93$) และสภาพแวดล้อมทาง

สังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม ($\bar{x} = 3.90$) ตามลำดับ และปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 น้อยที่สุด ได้แก่ ความยึดมั่นในภาษาของตน ($\bar{x} = 3.43$)

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรค ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

ตารางที่ 27 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	อันดับ
- ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.27	.944	8
- ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด	มาก	3.73	.944	3
- ข้าพเจ้าไม่กล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น	ปานกลาง	3.17	1.020	10
- ข้าพเจ้าขาดการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.23	.817	9
- ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.80	.805	2
- ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด	มาก	3.97	.890	1
- ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	น้อย	2.37	1.129	20
- ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้	ปานกลาง	2.67	1.124	17
- ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้ริเริ่มการพูดคุยก่อน	ปานกลาง	3.00	1.203	13
- ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน	ปานกลาง	3.40	1.133	6
- ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้	ปานกลาง	3.47	1.042	5
- ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์	มาก	3.50	1.253	4
- ในชั้นเรียนอาจารย์ผู้สอนพูดภาษาอังกฤษเร็วเกินไป ทำให้ไม่สามารถจับใจความได้	ปานกลาง	3.07	1.172	12

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	อันดับ
- การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของ อาจารย์ผู้สอน ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจ ที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกพูด	ปานกลาง	2.80	1.186	15
- อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและกระตุ้นให้ ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	น้อย	2.47	1.279	19
- ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงวงสนทนาที่ใช้ภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.50	1.075	18
- ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์ผู้สอน	น้อย	2.27	1.363	21
- ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ	ปานกลาง	3.07	1.437	12
- การจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาพูด ภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ	ปานกลาง	3.13	1.306	11
- ข้าพเจ้าขาดแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.67	1.093	17
- อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าฝึกพูด ภาษาอังกฤษน้อยเกินไป	ปานกลาง	2.67	1.061	17
- ข้าพเจ้ารู้สึกเขินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ กับชาวต่างชาติ	ปานกลาง	3.37	1.217	7
- ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษแม้กระทั่งกับ คนไทยด้วยกัน	ปานกลาง	3.07	1.311	12
- ข้าพเจ้าไม่มีแหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูด ภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.77	1.251	16
- ข้าพเจ้ามีโอกาสในการฝึกทักษะการพูดน้อย ในชั้นเรียนเพราะในชั้นเรียนมีจำนวนผู้เรียน มากเกินไป	ปานกลาง	2.90	1.125	14
รวม	ปานกลาง	3.05	1.127	

จากตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยภาพรวมมีระดับความคิดเห็นปานกลาง ($\bar{x} = 3.05$) หากพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด ($\bar{x} = 3.97$) รองลงมาคือ ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 3.80$) และข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด ($\bar{x} = 3.73$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์ผู้สอน ($\bar{x} = 2.27$)

ตารางที่ 28 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
- ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.68	1.023	4
- ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด	มาก	3.80	.911	3
- ข้าพเจ้าไม่กล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น	ปานกลาง	3.20	.939	9
- ข้าพเจ้าขาดการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.48	.933	5
- ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	มาก	4.05	.932	2
- ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด	มาก	4.08	.888	1
- ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	น้อย	2.23	.947	19
- ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้	น้อย	2.20	.939	20
- ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้ริเริ่มการพูดคุยก่อน	ปานกลาง	3.00	1.013	12
- ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน	ปานกลาง	3.33	1.118	8
- ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้	ปานกลาง	3.18	.903	10
- ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์	มาก	4.08	1.141	1
- ในชั้นเรียนอาจารย์ผู้สอนพูดภาษาอังกฤษเร็วเกินไป ทำให้ไม่สามารถจับใจความได้	ปานกลาง	3.00	1.013	12
- การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกพูด	ปานกลาง	2.63	1.148	16
- อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและกระตุ้นให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	ปานกลาง	2.55	1.300	17

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
- ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงวงสนทนาที่ใช้ภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.65	.834	15
- ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์ผู้สอน	ปานกลาง	2.78	1.025	14
- ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ	ปานกลาง	3.40	1.194	7
- การจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ	ปานกลาง	3.33	1.047	8
- ข้าพเจ้าขาดแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.05	1.011	11
- อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษน้อยเกินไป	น้อย	2.48	.905	18
- ข้าพเจ้ารู้สึกเขินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	ปานกลาง	3.45	.876	6
- ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษแม้กระทั่งกับคนไทยด้วยกัน	ปานกลาง	2.80	1.203	13
- ข้าพเจ้าไม่มีแหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.78	.974	14
- ข้าพเจ้ามีโอกาสนในการฝึกทักษะการพูดน้อยในชั้นเรียนเพราะในชั้นเรียนมีจำนวนผู้เรียนมากเกินไป	ปานกลาง	2.80	.883	13
รวม	ปานกลาง	3.12	1.004	

จากตารางที่ 28 แสดงให้เห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยภาพรวมมีระดับความคิดเห็นปานกลาง ($\bar{x} = 3.12$) หากพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์และข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ที่ไม่ออกขณะพูด ($\bar{x} = 4.08$) รองลงมาคือ ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 4.05$) และข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด ($\bar{x} = 3.80$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้ ($\bar{x} = 2.20$)

ตารางที่ 29 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
- ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.38	.979	3
- ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด	ปานกลาง	3.35	1.099	4
- ข้าพเจ้าไม่กล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น	ปานกลาง	3.08	1.095	8
- ข้าพเจ้าขาดการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.35	.921	4
- ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.73	.960	2
- ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด	มาก	3.75	1.032	1
- ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	น้อย	2.10	1.128	18
- ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้	ปานกลาง	2.65	1.001	13
- ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้เริ่มการพูดคุยก่อน	ปานกลาง	2.85	1.099	11
- ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน	ปานกลาง	3.13	.911	7
- ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้	ปานกลาง	3.25	1.104	6
- ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์	ปานกลาง	3.33	1.228	5
- ในชั้นเรียนอาจารย์ผู้สอนพูดภาษาอังกฤษเร็วเกินไป ทำให้ไม่สามารถจับใจความได้	น้อย	2.48	.933	14
- การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกพูด	น้อย	2.43	1.059	15
- อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและกระตุ้นให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	น้อย	2.20	1.067	16

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
- ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงวงสนทนาที่ใช้ภาษาอังกฤษ	น้อย	2.43	1.083	15
- ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์ผู้สอน	ปานกลาง	2.95	1.108	10
- ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ	ปานกลาง	3.38	1.148	3
- การจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ	ปานกลาง	3.38	1.192	3
- ข้าพเจ้าขาดแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.80	1.067	11
- อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษน้อยเกินไป	น้อย	2.18	1.010	17
- ข้าพเจ้ารู้สึกเขินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	ปานกลาง	3.08	1.248	8
- ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษแม้กระทั่งกับคนไทยด้วยกัน	ปานกลาง	2.50	1.155	13
- ข้าพเจ้าไม่มีแหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.00	.961	9
- ข้าพเจ้ามีโอกาสในการฝึกทักษะการพูดน้อยในชั้นเรียนเพราะในชั้นเรียนมีจำนวนผู้เรียนมากเกินไป	ปานกลาง	2.70	1.018	12
รวม	ปานกลาง	2.94	1.064	

จากตารางที่ 29 แสดงให้เห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ โดยภาพรวมมีระดับความคิดเห็นปานกลาง ($\bar{x} = 2.94$) หากพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด ($\bar{x} = 3.75$) รองลงมาคือ ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 3.73$) และข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษและข้าพเจ้าไม่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติและการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ ($\bar{x} = 3.38$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 2.00$)

ตารางที่ 30 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
- ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.50	.820	3
- ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด	มาก	3.63	.765	2
- ข้าพเจ้าไม่กล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น	ปานกลาง	3.13	.973	6
- ข้าพเจ้าขาดการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	3.03	.928	6
- ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	มาก	3.67	.884	1
- ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด	ปานกลาง	3.40	.855	4
- ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.53	.900	15
- ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้	ปานกลาง	2.63	.890	13
- ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้ริเริ่มการพูดคุยก่อน	ปานกลาง	2.83	.950	8
- ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน	ปานกลาง	3.17	.791	5
- ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้	ปานกลาง	3.03	.964	6
- ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์	มาก	3.63	.999	2
- ในชั้นเรียนอาจารย์ผู้สอนพูดภาษาอังกฤษเร็วเกินไป ทำให้ไม่สามารถจับใจความได้	ปานกลาง	3.03	1.033	6
- การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกพูด	ปานกลาง	2.60	.932	14
- อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและกระตุ้นให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	ปานกลาง	2.50	1.137	16
- ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงวงสนทนาที่ใช้ภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.70	1.055	12
- ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์ผู้สอน	ปานกลาง	3.03	1.245	6
- ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ	ปานกลาง	2.80	1.243	9

รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ลำดับ
- การจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ	ปานกลาง	2.93	1.081	7
- ข้าพเจ้าขาดแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.73	.868	11
- อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษน้อยเกินไป	น้อย	2.47	1.008	17
- ข้าพเจ้ารู้สึกเขินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	ปานกลาง	2.77	1.006	10
- ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษแม้กระทั่งกับคนไทยด้วยกัน	ปานกลาง	2.53	1.008	15
- ข้าพเจ้าไม่มีแหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ	ปานกลาง	2.77	1.104	10
- ข้าพเจ้ามีโอกาสดในการฝึกทักษะการพูดน้อยในชั้นเรียนเพราะในชั้นเรียนมีจำนวนผู้เรียนมากเกินไป	ปานกลาง	2.73	1.112	11
รวม	ปานกลาง	2.95	.982	

จากตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โดยภาพรวมมีระดับความคิดเห็นปานกลาง ($\bar{x} = 2.95$) หากพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 3.67$) รองลงมาคือ ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดและข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์ ($\bar{x} = 3.63$) และข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 3.50$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษน้อยเกินไป ($\bar{x} = 2.47$)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว และเพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1-4 สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 240 คน

ขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้วิจัยใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการประมาณค่าสัดส่วนของประชากรจากตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970 อ้างในธีรวิฑูมิ เอกะกุล, 2543) ซึ่งกำหนดให้สัดส่วนของประชากรเท่ากับ 0.5 ระดับความคาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 5% ซึ่งขนาดประชากรมีขนาดเท่ากับ 240 คน ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการจะเท่ากับ 148 คน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ปรับเป็นจำนวน 150 คน โดยวิธีการคัดเลือกแบบกำหนดโควตา (Quota selection) โดยกำหนดสัดส่วนของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลตามชั้นปี คือ ปีที่ 1 : ปีที่ 2 : ปีที่ 3 : ปีที่ 4 ดังนี้คือ 30 : 40 : 40 : 40

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้ดังนี้ ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 150 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 20 - 21 ปี จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตร (ปวช.) ก่อนเข้าเรียนคณะศิลปศาสตร์ ช่วงเวลาที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษคือ เตรียมก่อนอนุบาล/อนุบาล มีความชื่นชอบภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ประเมินระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง วิธีการที่ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง คือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ เรียนพิเศษและสนทนากับเพื่อนชาวต่างชาติ จำนวนชั่วโมงในการฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเองคือ 1 - 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีระดับคะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ เกเรต 2 หรือ C มีบุคลิกภาพเป็นคนกล้าแสดงออก/เปิดเผย

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านการสอน รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ตามลำดับ สามารถสรุปผลการศึกษาดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านการสอน

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ด้านการสอน ได้แก่ ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์ บุคลิกภาพของอาจารย์ในขณะที่สอน และกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษ

1.2 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและอาจารย์ผู้สอน พฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียน และแรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.3 ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว และสภาพแวดล้อมทางสังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม

2. ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

2.1 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ได้แก่ ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด รองลงมาคือ ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด ตามลำดับ

2.2 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ได้แก่ ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด รองลงมาคือ ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด ตามลำดับ

2.3 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ได้แก่ ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด รองลงมาคือ ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ตามลำดับ

2.4 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ได้แก่ ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดและข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์ และข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ตามลำดับ

อภิปรายผล

ผลการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านการสอนมีระดับความคิดเห็นมาก มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว ได้แก่ ความรู้/ความสามารถของอาจารย์ในการสอน เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์ บุคลิกภาพของอาจารย์ในขณะสอน และกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับที่ Millan (1981) ได้กล่าวว่าพฤติกรรมการสอนของครูนับเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการสอนเป็นตัวกำหนดสิ่งต่าง ๆ ในกระบวนการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนที่ดีส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่พึงปรารถนา ครูผู้สอนจะต้องมีการติดต่อสื่อสารที่ดี มีการอธิบาย สาธิตและการใช้สื่อการสอน รู้จักการตั้งคำถามให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดมีการแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้อง รวมถึงมีการจูงใจและการเสริมแรงอย่างเหมาะสมในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษนักศึกษาคาดหวังว่าอาจารย์ผู้สอนจะมีเทคนิคและวิธีการสอนที่ทำให้นักศึกษาเกิดแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการพูด อีกทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษจะช่วยให้นักศึกษาพัฒนาทักษะการพูดได้ดียิ่งขึ้น บุคลิกภาพของอาจารย์ในขณะสอนก็มีส่วนสำคัญ บุคลิกภาพอาจารย์ที่นักศึกษาเห็นว่าจะช่วยให้นักศึกษามีความรู้สึผ่อนคลายและสนุกไปกับบทเรียนและมีความกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้นคือบุคลิกที่มีความเป็นกันเองและมีความสุขสนทนในการสอน นอกจากนี้ครูผู้สอนและวิธีการสอนของผู้สอนจะมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวผู้เรียน ถ้าผู้สอนมีทักษะการสอนที่เก่งและสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจจะช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้ การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีและช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับตัวผู้เรียนอีกด้วย

ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีระดับความคิดเห็นมาก มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว ได้แก่ ความคาดหวังจากครอบครัว/คนรอบข้าง การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษจากครอบครัว และสภาพแวดล้อมทางสังคมและความแตกต่างทางวัฒนธรรม จะเห็นได้ว่านักศึกษาให้ความสำคัญกับครอบครัวและคนรอบข้าง ถ้านักศึกษาได้รับการสนับสนุนและการส่งเสริมที่ดีอย่างต่อเนื่องจะทำให้สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ สอดคล้องกับที่ Gardner and Lambert (1972) ได้กล่าวไว้ว่าการส่งเสริมจากครอบครัวจะก่อให้เกิดความชื่นชอบของผู้เรียน ถึงแม้ว่าการส่งเสริมจากครอบครัวของผู้เรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนแต่ถือว่ามีผลสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ปัจจัยด้านผู้เรียนมีระดับความคิดเห็นปานกลาง มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่ สุขภาพร่างกายและภาวะจิตใจของผู้เรียน เจตคติและทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ

และอาจารย์ผู้สอน พฤติกรรมและความตั้งใจของนักศึกษาในชั้นเรียน และแรงจูงใจและแรงบันดาลใจ ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชนวัฒน์ อรุณสุขสว่างและ นรินทร์ สังข์รักษา (2558) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตาม ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยสนับสนุนด้านตัวผู้เรียน ด้านตัวผู้สอน ด้านครอบครัวและด้านโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการ เรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และสอดคล้องกับธีราภรณ์ พลาลัยเล็ก (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏใน เขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้แก่ ปัจจัยผู้เรียนคือกลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา จากการศึกษาจะเห็นได้ว่า นักศึกษาจะมีวิธีการที่ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง คือการฟังเพลงภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่สร้างความบันเทิงและผ่อนคลายจากการเรียนและยังได้เรียนรู้และการออก เสียงคำศัพท์ในเนื้อเพลงนั้น ๆ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชา การท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จะเห็นได้ว่านักศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวมีปัญหาและอุปสรรคได้แก่ ปัญหาในเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด ต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ กลัวผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่พูด รู้สึกวิตกกังวล และไม่มีมั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ รู้สึกกังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของณัฐนรี ฤทธิรัตน์และธัญภา ชิระมณี (2558) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษและวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 พบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้แก่ นักศึกษามีความกังวลและ ความกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนกับอาจารย์และบุคคลอื่น ไม่ ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และนักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อ ต้องพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาที่นักศึกษานำไปใช้มาก ได้แก่ การดู ภาพยนตร์และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ และสอดคล้องกับงานวิจัยของนงสมร พงษ์พาณิชย์ (2554) ที่ ได้ศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551 ซึ่งผลการศึกษา พบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตคือ 1) การขาดความมั่นใจใน ตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวน คำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง 2) การขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และ การให้เหตุผลสนับสนุนความคิด นอกจากนี้การวิจัยพบว่า การเรียนที่มีการลงมือปฏิบัติจริง ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอภายใต้การให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลช่วยให้มีความมั่นใจและ พัฒนาความสามารถทางการพูด

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

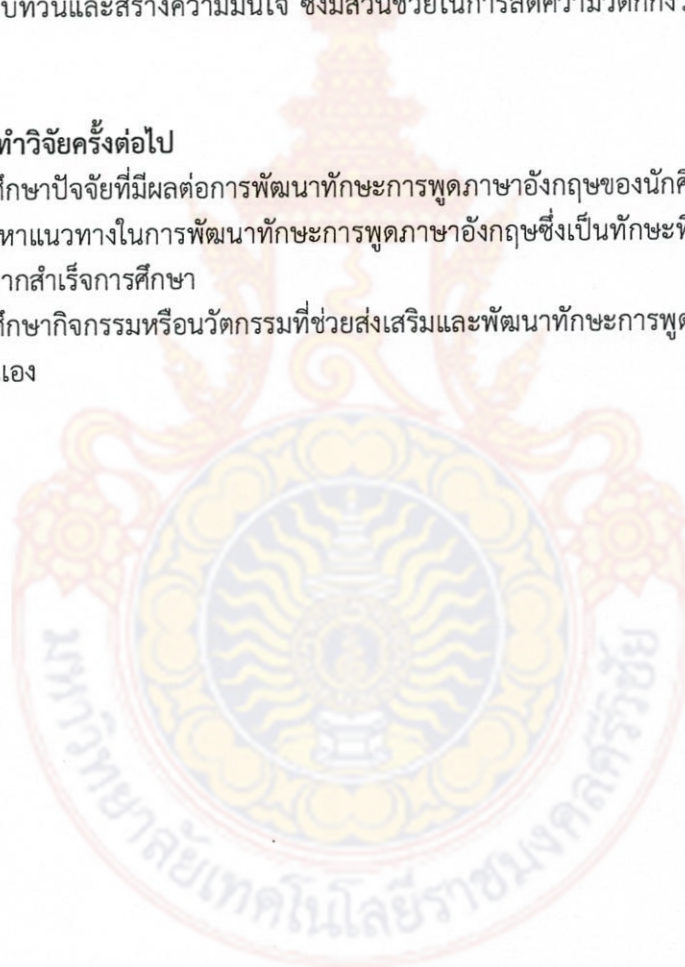
1. การที่ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้นั้น ผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถมีเทคนิคในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เทคนิคการสอนที่กระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นผู้สอนควรศึกษาเทคนิคและกลวิธีการสอนที่สร้างบรรยากาศให้มีความเป็นกันเองและเน้นการจัดการเรียนการสอนฝึกปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี

2. ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวที่เน้นพัฒนาทักษะการพูด ควรมีกิจกรรมที่กระตุ้นและส่งเสริมให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและประโยคสนทนาที่ใช้ในงานด้านการท่องเที่ยว และควรมีการทบทวนซ้ำ ๆ ในทุกชั้นเรียน เพื่อเป็นการทบทวนและสร้างความมั่นใจ ซึ่งมีส่วนช่วยในการลดความวิตกกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาอื่น ๆ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการประกอบอาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษา

2. ควรมีการศึกษากิจกรรมหรือนวัตกรรมที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วยตนเอง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์และธัญภา ชิระมณี. 2557. ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย, น. 2839-2848. ใน รายงานการประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง และนรินทร์ สังข์รักษา. 2558. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. วารสาร Veridian E-Journal 8(2): 493-505.
- ธีรวุฒิ เอกะกุล. 2543. ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. อุบลราชธานี : สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. 2554. ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิจัยและพัฒนา ปีที่ 3, คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- นงสมร พงษ์พานิช. 2554. การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึงกันยายน 2551. วารสารมนุษยศาสตร์. 18 (1) : 85-97.
- ปรียาภรณ์ วงศ์อนุตรโรจน์. 2546. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ, ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ.
- พรนิภา เชี่ยวชาญลิขิต. ทฤษฎีพัฒนาการด้านภาษา. แหล่งที่มา: <http://pornipa56019.blogspot.com>, 4 พฤศจิกายน 2559.
- พัชรภาพร รัตนวโรภาส. 2555. สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชา ENG321 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ. แหล่งที่มา: <http://www.spu.ac.th/liberal-arts/files/2013/08/4.1-2-2-2> รายงานวิจัย ENG321.pdf, 25 กุมภาพันธ์ 2559.
- เมธาวี ต้นวัฒน์พงษ์และวิสุตม์ จางศิริกุล. 2557. การศึกษาระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชชนนี, ใน รายงานการประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครั้งที่ 2 “บูรณาการสหวิทยาการงานวิจัยสู่มาตรฐานสากล”. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, ภูเก็ต.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ราชบัณฑิตยสถาน. 2545. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญ
พัฒน.
- วิจิตรนั ภาณุพงศ์. 2525. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย หน่วยที่ 3 ระบบเสียง. พิมพ์ครั้งที่ 3.
นนทบุรี, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. 2533. ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วีร์ ระวัง. 2558. นวัตกรรมลิขสิทธิ์ทรัพย์สินทางปัญญาศาสตร์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ
คนไทยสู่อาเซียน. พิมพ์ครั้งที่ 1. ภาพพิมพ์, นนทบุรี.
- สุนทร หล่นประพันธ์. 2547. การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี. ปริญญาโท กศ.ม.
สาขาวิชาการอุดมศึกษาบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อดิศา เตียว และคณะ. 2547. โครงการข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
ระดับอุดมศึกษาในภาคใต้. กรุงเทพฯ. สำนักงานกองทุนสนับสนุนวิจัย.
- Bloom, B. S. 1976. *Human Characteristics and School Learning*. New York: McGraw-
Hill.
- Byrne, D. 1986. *Teaching oral English*. London: Longman.
- Gardner, R.C., and Wallace E. L. 1972. *A Social Psychology and Second Language
Learning*. London: Arnold Publisher Ltd.
- Jakobovits, L. A. 1971. *Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of
the Issues*. Rowley Mass: Newbury House.
- Millman, J. 1981. *Handbook of Teaching Evaluation*. London: Sage Publications.
- Thronbury. S. 2005. *How to teach speaking*. England: Pearson Education.